

ВЕЛИКА СРБИЈА

СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ ОО СРС СОМБОР

БЕОГРАД, 24. ФЕБРУАР 1996.
БРОЈ 71, ГОДИНА VII

СА СЛАВЕ ТРИ ЈЕРАРХА У ПРОСТОРИЈАМА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ У СОМБОРУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА ЈЕ ВАША СТРАНКА!

Наша начела и програм су прелознатљиви и најближи широком слоју грађана.

Радикализам је произашао из друштвено – економске и политичке кризе. Од појаве до данас представља организован протест угрожених друштвених слојева (нижих), који су били а и данас су на путу да изгубе материјалну основу своје egzистенције. У опозиционој фази деловања Странке (1887. – 1902.), као Грађанска странка, радикали су у низу питања били напредни и оштри у критици постојећег државног уређења. Поред повремених осцилација, били су и остали најмасовнија и најјача Српска грађанска Странка у Војводини.

Држећи се тих начела у животу, ми

Српски радикали залажемо се:
за вишестраначку парламентарну демократију,

за неповредивост приватне својине, слободну независну Цркву, која делује и кроз хуманитарне и просветне установе у свим областима живота,

за укидање монопола једне партије и њених привилегија,

за отворену и политичку неутралну штампу, радио и телевизију,

за образовање и школство ослобођено идеолошких окова,

за такав статус сељака и радника који им одређивањем цена рада, обезбеђује нормалну egzистенцију, себи и својој породици,

за материјалну сигурност пензионера,

за право на рад које заједница мора да обезбеди човеку у складу са знањем и стручном спремом,

за потпуну бесплатну здравствену заштиту,

за независно судство без утицаја политичке олигархије,

за еколошку средину општине Сомбор са развијеном инфраструктуром, са јаким привредом (пољопривреда, занатство и трговина), развијеном културом и спортом.

Ова начела проистичу из народа, јер народ је створио Странку која чини све да заступа и спроводи жељу и потребе истих.

МИ СЕ НИСМО ПРОМЕНИЛИ

ТРАГОМ ВЕСТИ, О ЖАЉЕЊУ ЗА СМЕЊЕНИМ ДИРЕКТОРИМА У СОМБОРУ

Све чешће се на јавним местима (седницама, састанцима) у средствима информисања може чути расправа и жаљење за смењеним директорима у неким сомборским предузећима.

Не говори се о њиховој деловности, способности, о чињењу или нечињењу. Не говори се о томе, какво су предузеће затекли а какво после њиховог „владања“ оставили, а и када се говори о томе онда се извлаче позитивни примери – појединац (јер могуће су и грешке) и жели приказати, тобож, како радници немају слуха и не знају шта је добро а шта лоше, шта је поштено а шта непоштено, шта честито а шта лопов, (а ко то боље од њих самих зна)?

Уместо да се анализирају појединци, да се види код кога је то исхитрена одлука па да на тај начин предлагачу омогућите на ваше паушалне оцене о способним директорима, појединци дају себи за право само зато што су на власти да сами туже и суде.

Може се извршити категоризација ражалованих директора који се сада оплакују:

– Директори који су својим радњама (не чињењем) доводе фирму и раднике до амбиса;

– Директори који су својим сарадницима дозвољавали да злоупотребе СЛ положај и присвоје заједничку својину на штету осталих у предузећу;

– Директори који су и сами учествовали у машинацијама, не водећи рачуна о судбини повереног им предузећа и радника...

Сви су они помешали неке појмове: приватизација и присвојација је за њих једнак облик трансформације друштвеног предузећа.

То што судски органи (да помогнемо) нису решили баш ни један случај код смењених директора – говори и нешто друго, не само како њихови „бранитељи“ тврде о недоказивању кривице. Говори ли то можда да је постојала спрега између дојучерашњих моћника (директора) и људи из правних институција и власти?

Патина је већ пала на многе случајеве, али ако неко без потребних аргумената жели да брани – онда смо ми спремни да аргументима, демократски (ако баш Ви хоћете) разуверимо Вас и јавност, да баш радници и нису тако наивни (како их претстављају неки људи без имена из регионалне привредне коморе у Сомборским новинама од 16. 02. на страни пет, под насловом, ТРАГОМ ВЕСТИ).

Предлажемо да „браниоци“ објаве имена оних директора за које се залажу па да оживимо сећања и расправу о њима.

Многа предузећа у последње две – три године су дошла до самог ко-

лапса, нека су отишла под стечај, у многим предузећима нема плате по неколико месеци, многи радници су на улицама – а директори само смењени!

Где им је место? Живе ли можда у оскудици, као њихови радници?

Ајде да их разврстамо, нису они сви лопови.

Предлажемо да се формирају неутралне комисије које ће извршити анализу рада свих директора протеклих година па да онда нађемо и прави разлог колапса привреде у Сомборској општини. Један од задатака комисије би био да се изврши провера имовинског стања директора у временском интервалу о коме је реч најблаже речено, да се утврди порекло имовине. Задатак комисије би био и утврђивање вредности коју је директор стекао (за поменути период) себи, својој ближој и даљој родбини. Све што је мање од три бруто месечна дохотка, његове бивше организације прешло у џеп појединца, предлажемо да се такви директори рехабилитују, за чега ће мо се ми радикали посебно залагати.

Остаје питање да ли су сви који су ловили у мутном, прозвани, мислимо да

Православна Парохија при Храму Светог Великомученика Георгија Сомбор

ОРГАНИЗУЈЕ ПРЕДАВАЊА СА ТЕМОМ

1. Јеванђеље по Матеју
– Господње приче
Недеља 25. фебруар

2. Јеванђеље по Матеју
– Други долазак Христа
Недеља 3. март

Предавач:
Протојереј-монах Лазо Пајић

Сва предавања почињу у
18 часова у просторијама
црквеноопштинске сале.
Улаз је слободан.

их је смењено мање него што је то било реално у односу на функционисање привреде у Сомборској општини.

На самом крају, постављамо питање, да ли су само санкције криве за суноврат наше економије? Дајемо уједно и одговор да за све што нам се десило и дешава нису само криви смењени директори, него и власт која нас у ово и кроз ово водила.

ДА СЕ ЗНА!

Пре неки дан је у државним медијима у Србији стидљиво изашла информација о томе да се Нова демократија залаже, да се Југославија прикључи „партнерству за мир“ а то се догађа у време одржавања Конференције за наоружање.

Споразуми СРЈ и НАТО сачињен је још 21. новембра 1995. г. у бази „Рајт Петерсон“ у Дајтону, да би био потврђен 14. децембра прошле године.

По споразуму, СРЈ дозвољава слободан транзит копном, железницом, путевима, кроз водени и ваздушни простор, за све особље, терет, опрему, робу и материјал сваке врсте, као и муницију која је потребна НАТО–у за операције, на територији СРЈ, укључујући ваздушни простор и територијалне воде.

Цивилно и војно особље НАТО–а у СРЈ имаће привилегије и имунитет утврђен Конвенцијом Уједињених нација од 13. фебруара 1946. год.

Од двадесетак тачака овог Споразума, једна говори да ће НАТО имати дозволу да истакне заставу НАТОа, затим, националне заставе својих саставних јединица, на униформама, возилима и објектима НАТО–а у СРЈ.

Споразум ће опстати све док се не остваре мировне радње у Босни и Херцеговини, или повлачења снага УН из бивше Југославије.

СРЈ је према Споразуму о спровођењу националних аспеката, преузела обавезе према високом представнику и особљу које ће помагати у извршавању њихових мандата, као што је омогућено НАТО пакту. Све стране, а тиме и СРЈ дужне су да укажу свим члановима особља високог представника као и члановима њихових породица ове привилегије и имунитет које има административно и техничко особље и њихове породице према Бечкој конвенцији о дипломатским односима.

Ни једна од поменутих Конвенција се не односи на породице ПРОГНАНИХ СРБА из РС и РСК, као ни решавање статуса око милион људи на просторима СРЈ, која их је својом издајничком политиком довела до просјачког штапа!

Друга српска заповест:

ПОМОЗИ СВАКОМ СРБИНУ

Помози колико можеш, на начин који сам одабереш, и то сваком нашем човеку коме је помоћ потребна. Превише је Срба који су у невољи и биће да су вечито били у неким невљама јер су људи Божији, а Христос је рекао: „Мене су гонили, и вас ће да гоне...” Отуда прогони и наше сеобе, као и повратци из збегова на згаришта куће своје.

У последњем рату десило нам се најгоре: нисмо имали честитог Кнеза. Нешто због лакомислености нешто због добротe, највише због неслоге, предали смо се на милост и немилост непријатељима. Зато се одмах одлучи за стратегију одбране: буди магнет помирења и не одступај ако је онај други тврд: ти чини своје. На хиљаду начина можеш помоћи другом а да ти то не буде тешко. Стара узречица: "Ваљаћемо један другом" мора да се прошири на све Србе. Тако ћеш допринети јачању Србије, јер Србија није мисаона именица, то су људи. Тако се бориш за трајање после тебе, продужаваш претке и постављаш захтев потомцима да они настављају тебе.

Прво помажи деци, штити их, показуј им несебичну љубав живим примером. Затим помажи старима, они носе искуство живота, они су наше памћење и мудрост. Помози учитеље и професоре јер је будућност наше омладине у њиховим рукама. Такође и уметнике и књижевнике јер им кроз крв теку национални завети; свештенике јер имају кључеве од раја; истраживаче наше прошлости који чувају доказе да смо царски народ. Помози поштене лекаре, а највише помози човека државника који има краљевску памет Карађорђа и сваког ратника Србије који својим телом брани душу народа. Захвалност не очекуј, не тражи је, она се једног дана сама враћа, јер о томе води рачуна Божја рука.

Само сложни имамо снаге за све, за чињење, за отпор, за трајање, а народ је највећи када памћење побеђује време. Допринеси том памћењу било шта да радиш и било где да се налазиш, да оставиш траг за собом. Једно нам свима мора бити јасно: Србија постоји само у Србији и ако ту попусти онда је готово, готово је ако промени име и веру. Наше масовне миграције пред непријатељем је слабљење народа, миграција због сиромаштва је такође слабљење народа. Милиони Срба су нестали по туђим просторима, многи су се претопили а њихова деца постали су странци, одузимају их, ударају свој жиг, а то је као да дају свој данак у крви; и једног дана ће их слати са оружјем на

Србију. Зато мајке плачу кад их испраћају не плачу кад иду у рат, војску, кад су у опасности, него кад иду у добро. Из рата ће се можда вратити, али отуд где је добро, мало ко се враћа.

Данас је скоро четвртина српског живља и стваралаштва ван земље. Не смемо више дозволити да наши највећи умови раде гладни и без разумевања за добро Србије. Сви заједно подизаћемо нашу застрашену и понижену свест, подизати морал и пољуљану веру у себе. Ово посебно значи за оне који су у могућности а то не чине.

Један енглески професор је рекао: "Штета што имате такву културу и историју и такве споменике, јер би други народ од тога направио капитал, а ви гледате како то пропада..." Не зна професор да то нисмо ми но наши окупатори. Они нам деценијама не дају да спасавамо и обнављамо своје тековине и културу.

Конечно, када год видиш да је неки наш човек у невољи, помози му, схвати то као обавезу према народу, према држави, према Цркви, баш зато што ми немамо организовану помоћ, морамо се помагати као појединци. Тако сви постајемо јачи за једног човека.

Понављај себи и свима Другу српску заповест: **Помози сваком Србину.**

ШТА ТРАЖИ БЕЛА ТОНКОВИЋ?

Каква су реаговања на изјаву лидера ЗВХ од стране сомборских новина и политичке партије СПС-а, по нашем сазнању за сад никаква.

Ако је уредништву Сомборских новина забрањено да објављује текстове (па макар и саопштења већине опозиционих парламентарних странака), зашто у Вашем листу грађани Сомбора не могу да то прочитају рецимо и по неки демант, ако не од стране опозиције онда је могуће да то учини неко „од новолечених политичара" из ИО СПС-а Сомбор, (то је њихов лист, њих смете објављивати. Предлажемо, да би текст деманта могао бити на пример овакав: „...Ограђујемо се од изјаве Беле Тонковића и не прихватам као истину, везано за мене и моје суграђане, да смо ми као Хрвати угрожени у граду у којем живимо.

Надаље тврдим да сам потпуно равноправан грађанин, чак сам и директор велике фирме „БАНЕТА" у Сомбору".

Изјаву о угроженим Хрватима у Војводини, господин Бела Тонковић је дао 15. и 16. фебруара, 1996. године. јавно на ХРТ-у министру за људска права Хрватске, (15. 02. 09.) а сутрадан га је примио лично Туђман.

Ово објашњење дајемо да у случају наш суграђанин, којег предлажемо да да демант, не гледа ХРТ-а жели да демантује лажне наводе Беле Тонковића.

Већина грађана очекује од политичара пре свега оних који су на власти а имају компетенцију да објављују овакве деманте због непромишљених изјава лидера (ЗВХ) и не створе лажну слику о међунационалним односима у нашој општини.

Драги Сомборци,

Због тешке кризе у нашој земљи, због погрешне националне, економске и социјалне политике, режима, наш народ на ивици опстанка, материјалног и духовног а доведен не својом вољом и кривицом, високо подигнутом главом у небо, очекује помоћ – ми Српски Радикали сомборске општине хоћемо и можемо да Вас доведемо у овоземаљски спас.

Сомбор јесте био центар Српске духовности, културе и јаких економских потенцијала, погрешном политиком режима, последњих година наш град остаје на маргинама свих тих збивања и једино постаје град ратника, добровољаца, и избеглица, на то нас зло натерало.

Наш град обавија црнило лажи, безвлашћа и криминала, што је одраз владања партије на власти.

Због тога, да би се сви ови проблеми решили да Сомборци у што скоријем времену почну да живе у нормалним условима економског и социјалног благостања, потребно је да се окупимо око идеја развоја нашег града.

Српска Радикална Странка, Општински одбор у Сомбору, увек је желела и својим радњама на демократски начин утицала, колико је то било у њеној моћи, да се помогне грађанима Сомбора и околине, као и полажући животе на олтар своје Отаџбине, исказивала на најбољи начин колико нам је стало до Српског Сомбора, Српске Војводине и Велике Србије.

ОО СРС
СОМБОР

СРБИЈА ЈЕ ВЕЧНА ДОК СУ ЈОЈ ДЕЦА ВЕРНА

ОТИШЛЕ СУ ИЗБЕГЛИЦЕ ОСТАЛА ЈЕ СРАМОТА

С тугом у срцу, болом и гневом у души обавештавамо јавност да је још једна група Крајишких Срба, последњих Христових ратника за правду, истину, чојство и јунаштво прогнана овог пута из Куле.

Стигли су августа '95. , стрпани у Спортску халу основне школе "Петефи Бригада", неприхваћени од локалних властодржаца, нису имали ни времена ни услова да се смире, преброје, да се одморе и да се консолидују. Од самог доласка трпели су због одбојности представника локалних власти, који су с њима контактирали само када су морали и који су их перманентно плашили изјавама о депортовању на Косово и на подручје Рашке области.

Последњи прави, Српски, хришћански и православни домаћини, њихова деца и њихови стари, рањени и изнемогли, шест месеци држани су у неизвесности и у условима који су резултат једне наопаке и накарадне политике и пораз свега што је хумано.

Неукорењени и неутемељени, разапети и расцепљени, са уморним телом у Кули и рањеном душом која је лутала по Српској Крајини, били су објекат живљевања оних који опет разалину Христа и који немају страха од Бога ни стида пред људима.

Сметали су им Крајишници. Сметали су онима који су у њиховом мучеништву и страдању препознали резултате властитог и неразумног подржавања братоубилачке политике. То се најбоље видело када је на ванредној седници Скупштине општине, која је одржана 16. новембра прошле године, одборник СПСа Никола Обрадовић рекао присутним избеглицима: "Тако вам и треба, хтели сте војводу Ђујића, певали сте четничке песме, хтели сте капиталистичку привреду. Ако вам овде не ваља, изволите Фрањи Туђману". Да не би било забуне на истој седници је секретар Месне заједнице "Горњи град" и одборник СПСа Радуле Жугић изјавио: "Крајишке борце морали су шишати "Аркановци" зато што су

били неуредни и каљави". Ипак се аргументацијом највише истицао Председник Скупштине општине Миладин Стојановић који је грубо и осорно упозорио присутне избеглице, после свега што се десило, да буду мирни и дисциплиновани јер ће у супротном звати милицију да их разјури. Када су га упитали као начелника Кризног штаба, могу ли их сместити у мање објекте подвикнуо је: "Шта хоћете да вам дам моју кућу!!". Тако је примером показао службеницима општинске организације Црвеног крста како "могу" и како "треба" да разговарају са великомученицима који су настрадали на бранику српства и православља.

Приликом посете, коју су избеглим крајишницима у Кули учинили представници Хелсиншког одбора за људска права 28. јануара, сазнали смо, од видно депримианих, узрујаних, промрзлих, болесних и очајних људи жена и деце, да су им општински властодршци укинули храну и грејање, због тога што су њих сто двадесет троје, сви до једнога одбили да иду по највећој зими на Косово и на подручје Рашке области где, према њиховом тврђењу, не постоје услови за нормалан живот, где треба да их чува полиција и где њихова деца не би могла наставити школску годину.

Молили су службенике Комесаријата за избеглице Србије да најпре њихови представници оду и на лицу места виде какви су услови за смештај и живљење тамо где их шаљу, али ови нису хтели ни да чују. Бубини изасланици били су неумољиви, а њихов став резолутан. Захтевали су да се избеглице иселе из Куле безусловно.

Тога дана су, притиснути страхом од неизвесности и новог страдања, унесрећени људи отворили душу и испричали да су за сво време боравка у Кули од Црвеног крста добили само нешто старе, изношене одеће и врло мало хране. Приликом истоварања хуманитарне помоћи видели су потпуно нове ципеле, патике, кожне јакне, фину

постелину, женски веш, али ништа од тога им није дато, осим тога сазнали су да је за време њиховог боравка у Кули, из Општинског Црвеног крста нестало 2,5 тона трајно конзервисаног сира.

"Ја сам истоварао вреће за спавање које је Црвеном крсту у Кули послао УНЦХР. Истоварио сам 72, ни једну касније нисмо добили. Да будем искрен, једну сам украо, али молим вас не помињите ми име". рекао је један од избеглих Крајишника.

Милић Љубица (76 година) испричала је како је и она нешто радила у магацину и видела у ћошку, већ бачене, поцепане џемпере. Ставила их је у торбу и однела с намером да их испара и да исплете чарапе, рукавице или џемперчић за неко од деце. Сутрадан је као фурија стигла службеница Црвеног крста Александра Ивановић са два полицајца. Рекла је Љубици да је лопов и натерала је да старе џемпере, у пратњи полиције врати тамо одакле их је и узела.

Много је тога 28. јануара 1966. године проливено суза у кулском колективном смештају Крајишких избеглица, много је било жучи, тужних и ружних речи које су упућене представницима локалних власти и особљу општинског Црвеног крста.

Исцрпљени петодневним гладовањем и још већом хладноћом, болесни исломљени у души, шестог дана сели су, без отпора, у аутобусе који су их одвезли, незнано куда. Знамо само да се већ помињана бака Љубица са четворочланом породицом истим аутобусом вратила у Кулу са Гоча где у кругу пречника 30 км. није било здравствене установе ни лекара.

Још једном, прогнани су Крајишници, овог пута из Куле, остала је празна спортска хала и велика срамота.

Др. Станко Студен
Народни посланик

ГДЕ СУ СРПСКЕ ЗЕМЉЕ ТУ СУ СРПСКИ РАДИКАЛИ

ДА СЕ ПОДСЕТИМО

Српска радикална странка, због своје доследне и непромењене политике јесте препознатљива. Због тога и због видовитости свог лидера и његових најближих сарадника, увек има шта да каже те да процене и изјаве дате у ранијем периоду буду и данас актуелне. Због тога Вам преносимо изјаву др Војислава Шешеља дату на конференцији за штампу 4. јануара 1996. године, која је одмах и објављена. Прочитавши је у целости оцените сами колико је наша тврдња објективна:

"Наставља се егзодус српског народа из Српског Сарајева, јер Србима нема опстанка под муслиманском влашћу. Само што су се војници НАТО пакта распоредили у Српском Сарајеву, већ су почеле прве муслиманске провокације. Муслимани имају вековима разрађене методе поробљавања незаштитене раје, хришћанске раје, овога пута они иду у том правцу. Ако и остане изван број Срба, свакако, њима ће живот тамо бити немогућ. Видели сте шта се десило након што је Туђман наводно помиловао више од 400 ухапшених Срба из Српске Крајине. Нико од тих људи није желео да остане у Хрватској, а лаже београдска режимска штампа када тврди да су неки одлучили да остану. Сви они желе да што пре побегну испод усташког ножа, из Хрватске усташке државе у Србију, било где, само да нису тамо. Слична је судбина и босанско-херцеговачких Срба, јер кад се буду отвориле границе сви Срби који су живели под муслиманском влашћу у Сарајеву, Тузли, Зеници и многим другим местима такође ће

желети да беже. Из Српског Сарајева између 150,000 – 200,000. Иста је судбина намењена Србина у Источној Славонији и Барањи, и већ хрватски званичници дају изјаве, да ту нема никаквих спорова ни правних ни политичких, и да је све договорено са издајничким режимом Слободана Милошевића.

У економској сфери владајући режим на противправан начин усваја републички и савезни буџет и на тај начин ствара услове за што већу инфлацију. На основу буџетских оптерећења инфлација у 1996. години ће бити око 500%. Ако садашњи буџетски генератор остане на делу, марка ће на крају ове године да вреди између 17 – 18 динара.

Режим наставља са својим криминалним аферама, јер "Прогрес", чији је директор Мирко Марјановић, извози милион тона пшенице и својим доушницима, Радуловићу и другима даје још по 100,000 тона да и они нешто украде од те плачке народа. Шта је суштина свега тога? Они сада пшеницу продају по 200 долара за тону, односно по 28 пфенинга за килограм, сељацима су дали или још нису исплатили између 5 – 6 пфенинга. Због тога смо ми сиромашни, због тога ми бедно живимо. Ми бисмо живели много боље да на власти у Србији немамо криминалце.

Пензије и даље касне, а пензионери све бедније живе. Милошевић се надао да ће добити финансијске инјекције са Запада, а Запад оклева и са повратком амбасадора а камоли да му да финансијске инјекције.

Режим у Србији поново атакује на независне медије и поново их гуши. Ми имамо поуздане информације да је у току акција спремања новог удара на НТВ Студио Б. Да се НТВ Студио Б подведе под контролу неких фирми које су блиске режиму и да се та једина оаза угуши. Одласком НТВ Студија Б у режимске руке, ми бисмо могли да угасимо све. Због тога Српска радикална странка изражава спремност да са другим опозиционим странкама брани НТВ Студио Б".

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ:

- Струја је поскупела за 18,9%
- Кафа свакодневно
- Телефонске претплате
- Вода и канализација за 3 пута (уместо читања водомера, обрачуната просечна потрошња за прошлу годину укључена потрошња и летњих периода)
- Зелена пијаца није поскупела – нема је уопште
- Финансијска полиција је у пуној акцији, избори су близу
- Све у свему, потрошачка корпа грађана Сомбора за месец фебруар износи 1100 дина (колика вам је плата?)
- Значи све је скупо, само су нам животи јефтини – јер нас јефтино продадоше.

ЗАБРАНА ПО ПАРТИЈСКОЈ ЛИНИЈИ

Општински Српске радикалне странке у Сомбору има исту судбину као и сви одбори у Србији. По линији СПС-а која је себи приграбила сву власт (иако је на изборима за њу гласало само трећина гласача Србије) преузела је све медије у земљи а затим забранила свим опозиционим странкама да износе своја мишљења и ставове преко својих присвојених информативних средстава. О подели власти, (која је изражена вољом народа) да и не говоримо. Тешке политичке задатке добили су и припадници седме силе у Сомбору.

Многи од њих, иако дојучерашњи пријатељи, понеких опозиционих активиста – данас избегавају и сусрете и погледе са њима.

Најдаље су отишле у томе Сомборске новине (Телевизија Сомбор је одмах и постала режимска). Заборавили су изгледа да се пријатељ пријатељу треба јављати па макар као и комшијама. Да ли се може прихватити на једној страни да неко чува свој хлеб и породицу, као изговор а на другој страни у исто време заборавили да се комшија мора поштовати и чувати – тако је то увек било раније у нашем Сомбору. Сећате ли се комшије, да сте о нама радикалима раније (1991 – 1992 – 1993) радо писали, и на радио сте нас звали. Тада смо, ви то добро знате, затварали канцеларије, пунили аутобусе добровољцима и бранили нашу заједничку Србију. Прелазили смо Дунав, Саву и Дрину, јер и тамо су наша браћа – тако сте ви писали. А данас? Ми смо остали исти и даље тврдимо да се Србија брани у Босни, Славонији, Барањи, и на свим другим српским просторима.

Ипак није нам жао што нас одбацисте, због тога смо морали нешто и научити, да пишемо своје новине, да постајемо уредници а да у исто време и не помишљамо да вам узмемо хлеб. Када вам буду прекинули забрану и будете опет смели писати о истини, ми ћемо вам поклонити наше оловке и дати наше новине у вашу архиву. Шта уради од вас и ко уради такве послушнике? Зар само партијска дисциплина (СПС) или можда и страх да признате ко сте и шта сте? До јучер су за нас као и за вас они преко Саве и Дунава (али северније не наша браћа) говорили да смо четници, а ми смо у ствари само сатанизовани народ – тако сте ви писали.

Верујемо у Бога и историју – свима ће нам бити суђено!

ТАКО НАМ БОГ ПОМОГАО.

Штаб ОО СРС

ОСВРТ

Да ли је издајничко потписивање "мира" у Дејтону, 14. децембра 1995. године од стране човека, који са само једном трећином гласачког тела, представља целокупни Српски род, дато право њему и разним белосветским "душебрижницима" да отпочну лов на Србе???

Када је Савет безбедности при УН оформио Међународни суд у Хагу, нико није помишљао да ће то бити суд, чији је једини и основни задатак, да све Србе прогласи сумњивим за ратне "злочине" а одговараће они који буду ухваћени (заробљени). Случај генерала Ђукића и његових сарадника и то на територији коју контролише ИФОР има у себи више садржаја али је за нас радикале, родољубе и непомирљиве ратнике за уједињење Српске земље и слободу Отаџбине, наметнуто питање: хоће ли садашња власт у својој доследности испуњавања обавеза пред међународном заједницом или у оквиру неке своје сарадње али на свом терену, почети са хапшењима свих оних родољуба, који су у периоду од 1991 до 1995. године учествовали у одбрани српских замаља, од муслиманског фундаментализма и усташког егзодуса?

МИ, Српски радикали из Сомбора смо учешће у овом рату обележили са 35. гробова и 82. инвалида свих категорија. Унесрећено је 117 породица и нећемо никада и ни по коју цену дозволити да се тела наше погинуле браће користе за скупљање политичких поена партије на власти и за испуњавање којекаквих обећања, међународном трибуналу и осталима! Исконско је право, (а то су Срби доказали кроз све ратове које су водили) да припадник једног народа има за обавезу, било где да се налази, посебно када се води рат, дође, (добривољно) и узме учешћа у истом. Та обавеза пред Богом и народом није мимоишла у великом броју ни припаднике Српске радикалне странке, Сомборске општине.

Одлазећи на бројна ратишта широм РСК и РС, никада нисмо ишли без знања режима. Располажемо документацијом из које се може видети да смо добар део у униформама, наоружања и осталог потребног ратног материјала, добили од представника војних власти СРЈ, па чак и цивилних. Дејствујући увек у садејству са војском и командом са терена на коме смо се налазили, ратник из састава Српске радикалне странке, Српског четничког покрета, никада и нигде није учинио било какву нечасну радњу, која би бацила сенку на основне мотиве и циљеве, због којих смо одлазили на ратиште.

Сада, од како је настао "мир", поред свих обећања, српски народ није осетио никакво побољшање свог животног стандарда. Напротив: власт је постала крајње репресивна, преко два милиона људи је на ивици гладовања, инфлација расте, посланици не могу да уђу у парламент јер су врата закључана, лекова нема или их има по јако високим ценама, болнице су нам у јадном стању, прогнаници из Крајине су препуштени на милост и немилост, уз сталне притиске да се врате одакле су дошли, (душманима на праг), и док се све ово догађа и свакодневно траје, уз стално повећање цена свега и свачега, намеће нам се Хаг, као и екуменизам, по коме СПЦ треба да постане један од елемената вере, новог светског поретка!? Не штитећи своје генерале и друге српске патриоте, који су само бранили своје прагове, садашњи режим у Србији признаје на овај начин своју немоћ и погрешно вођене политике.

Српска радикална странка од самог почетка свог постојања није променила своје ставове по свим, горе наведеним проблемима. Специјално издање Велике Србије ОО, даће Вам својим програмским циљевима одговоре на сва Ваша питања. Не устручавајте се, не бојте се, јер МИ СМО ОСТАЛИ СА ВАМА!

ОО СРС
Сомбор

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ПРИСТУПНИЦА

број чланске карте _____

1. Име и презиме _____
2. Име родитеља _____
3. Матични број _____
4. Место становања _____
5. Адреса _____
6. Телефон _____
7. Општина _____
8. Република _____
9. Месни одбор _____
10. Школска спрема _____
11. Запослен (назив фирме) _____
12. Занимање _____

Датум учлањења: _____

Својеручни потпис _____

Упознат сам са Статутом СРС и
добровољно приступам у чланство СРС _____

СРБИ И НАЦИОНАЛНЕ МАЊИНЕ У ВОЈВОДИНИ

Све до 1918. године до распада Хабзбуршке Монархије и стварања југословенске државе, у коју је укључена и Војводина, идеја о територијалној и политичкој самосталности припадала је ИСКЉУЧИВО српском националном покрету. Само су се Срби још од Велике сеобе континуирано борили за своју верску, просветнокултурну, политичку па и територијалну самосталност у оквиру аустријске Царевине.

На Фрушкој гори је створен српски Анос. Срби под Чарнојевићем стварају Сент Андреј и Будим, као центре српске духовности, и убрзо затим стварају Матицу српску.

Срби су свој национални, верски и културни идентитет градили од Леополда, преко Карла IV и Марије Терезије до Јосифа II, путем Темишварског сабора 1790, Мајске скупштине у Карловцима 1848, до Благовештанског сабора 1861. године.

Војводина је Српско питање које је злоупотребљавано и манипулисано, пре свега у српскохрватском сукобу, од чега је настао прворазредни југословенски проблем на политичком нивоу. Све што је било антисрпско, све је то антисрпска политика у Хрватској и другде користила, подстичући аутономаштво, да би заправо, подстакла цепање српског јединственог националног бића.

После Велике сеобе Срба, Аустрија током 18 и 19 века насељава и колонизује велике групе Немаца, Мађара, Румуна, Словака, Русина и др. народе. Досељавање Мађара у Бачку и Банат били су посебно масовни крајем 19 и почетком 20 века, што је слабило етничку доминацију пре досељених Срба. Стварањем Југославије 1918. године нова државна граница затвара Аустријске токове кретања становништва, отвара усељавање са Балкана, где има две мање колонијације. Прва је ишла напоре са међуратном аграрном реформом, а друга, довела је у Војводину око 36.000 породица, са преко 200.000 чланства.

Површина Војводине је 21.560 км², што представља 1/4 територије Србије, а 1991. године у њој је живело 2.013.889 становника, на 1 кв. км. 100 становника, од чега је у градовима живело 1.121.594.

Размештај становништва Војводине је доста неравномеран. Томе су допринели природни и друштвени услови. У најновије време долази до великих промена у размештању популације, што је везано за процес урбанизације.

Структура становништва Војводине одговара кретањима истих. У време последњег пописа, највише је Срба (1.143.723, или 56,8%); Мађара, 339.491, или 16,9%; Хрвати, 44.838 или 2,2%; Румуни, 38.809 или 1,9%; Роми, 24.366 или 1,2%; Буњевци, 21.434 или 1,1%; а знатан део становништва су се изјаснили као "Југословени", а њих је 174.295 лица или 8,7%.

У целој СРЈ националне мањине имају иста права, па тако и у Војводини. Да би националне мањине опстале, омогућено им је оно што имају код нас, а то је да могу да се доказују на свом језику у предшколским установама, у основној и средњој школи, и то на свим предметима, а не као у неким земљама само на пар предмета. Школовање кадра на вишим и високим школама је омогућило националним мањинама код нас да свој језик користе као службени у срединама где живе, да га користе у свакодневной комуникацији, (у судству, јавним установама, у обраћању државним органима и сл.). Мањинама је омогућено да имају своја културно-уметничка друштва, да негују своју традицију као и сарадња са матицом којој припадају. Националне мањине на свом језику имају своја информативна средства, недељнике, часописе, дечје емисије, радио и ТВ програм, формирају и издају новине на свом језику.

Слобода вероисповести је дозвољена свим мањинама без обзира ком народу припадају. Сваки припадник националне мањине има право на пуну употребу свог имена и презимена, што у свету није пракса, где се имена која се могу давати деци, налазе на списковима. Код нас националне мањине имају право учешћа у политичком животу, да бирају и да буду бирани. Тамо где су представници националних мањина већинско становништво, учествују у раду месних, општинских и скупштинских органа, налазе се у највишим органима власти.

Националне мањине су равноправне по свим питањима запошљавања у предузећима и установама, приватног и друштвеног сектора. Они су радници, пословође, директори, службеници, судије, уредници, милиционери, официри, итд. Све ово што је наведено, ти је овде и у пракси. Једино немају право на сецесију и самоопредељење, које по међународним нормама и не припада националним мањинама, већ само народима.

Положај националних мањина код нас је регулисан Уставом СРЈ, Уставом РС и Статутом Војводине, међународним стандардима Организације Уједињених Нација и Комисије о Европској безбедности и сарадњи, што обезбеђује свим грађанима лична, политичка, национална и економска и друга права.

Пишући о националним мањинама не смемо заборавити Србе, који су најбројнији и најстарији житељи Во-

јводине. Часно и поштено име војвођанског Србина није стварано само током Аустро-Угарске монархије. У балканским ратовима 1912-1913. године најбројнији добровољци били су из Војводине. 28. јула 1914. године такође је велики број Војвођана узео учешће у редовима Српске војске. Сремски добровољачки одред је прва добровољачка јединица састављена од Срба ван Србије. После Дрине и Колубаре формиран је Први добровољачки батаљон од Војвођана. Међу десетинама хиљада добровољаца у Одеси било је пар хиљада Војвођана, који су преко Архангелска, Велике Британије и Француске, или путевима преко Та Лијена, Сингапура и Суецког Канала пребачени на Солунски фронт, где је било више од 7.000 добровољаца из Војводине. Међу 5.664 добровољаца из Америке за које су до сада прикупљени подаци, 407 је из Војводине, њихова имена до дан данас нису доступна јавности. И у следећа два рата учешће Срба из Војводине било је масовно и несебично. Поред свега, најзначајнији датум за Војводину је 25. новембар 1918. године када је у Новом Саду, Велика Народна Скупштина донела одлуку о присаједињењу Војводине Србији.

Унапређујући један многобројни народ са малобројним националним мањинама, а имајући у виду све погодности које се дају националним мањинама морамо учинити још једно упеређење. Узимајући Војводину као земљу у којој живе равноправно сви народи и народности, намеће се питање о испуњавању обавеза у политичком, економском, војном и др. аспектима обавеза и живота.

Војни округ у Новом Саду надлежан је за регутавање и друге војне обавезе, Војводине. За време ратних збивања у Хрватској, однос народа и националних мањина према војној обавези није био коректан. Мађари који чине 17% становништва Војводине, са 85.000 војних обвезника, у ратним јединицама их је било 15.000 или 18% од укупног броја. Слична је ситуација и са осталим националним мањинама, а познат је случај масовног неодрива и бежања у суседну Мађарску (око 12.000 обвезника), којима је Војводина место боравка, живљења и рађања.

Ових дана, листа неправди према Српском живљу, поред свега наведеног, је велика. Да би смо дошли до истине, јер Срби су још увек најбројнији народ Војводине, морамо тражити и добити одговоре, посебно на питање:

Шта у Војводини, поред свих права које имају националне мањине, они желе, чему се надају и шта мисле о Србима, без којих ни они не би на овим просторима постојали??

ОО СРС
Сомбор

ПАРАВИЊА КАО ПАРАВАН

У прошлом броју "Специјалца" обећали смо Вам да ћемо давати информације о најактуелнијим збивањима и догађајима са наших простора.

Овога пута ћемо Вас вероватно "изневерити":

Информација да је у Сомбору на

првој конститутивној седници ОО СПСа (10. фебруара) изабрано руководство, није нека баш важна и актуелна ствар.

Питаћете нас због чега, ако је о томе писано и објављивано на свим локалним и државним медијима уз велике помпе, Ви нам дајет етакo бајату вест.

Одговор је једноставан због бајатих обећања који нуде "новоизабрани". Нуде нам бољи живот, као да тај њихов бољи живот нисмо већ окусили.

Као да су то неки нови, који појма немају шта се у сомборској привреди, школству, култури, судству и другим сферама свакодневног живота дешавало за последњих четири године, њихове владавине.

Највише је жалосно што се појављују имена познатих директора (признајемо) успешнијих фирми у Сомбору.

Све ово и не би вредело коментара да живимо у периоду 50-тих до 80-тих година.

Знајући исту "непромењену" политичку платформу која заговара демократијуулазак у 21. век: пресијама, претњама, искључивошћу, онда је то права опасност за будућност наше деце и свих грађана зато ми дижемо свој глас!

Има додуше у изабраном руководству и "нових" старих активиста, али ваљда и сами свесни, колико су за ове четири године искомпромитовани и прочитани, гурнули су испред себе мање познате.

Веома је упадљиво име начелника округа Милета Ђалића. Зар сви они штрајкови у округу, демонстрације и протести сељака због необезбеђене (на пример нафте), па и афере која је вођена на релацији републички инспектор - НИС - начелник - сељак, па и друге афере о којима ћемо други пут, дају морално право да грађанима опет прича своју исту причу са политичке сцене.

Међу тим "новима" налази се Милорад Влаховић: "познати народни посланик". Да ли је потребно говорити о његовим "заслугама"? ако некога баш много интересује, може се информисати у судској архиви (али није препоручљиво).

Није нам била намера вршити анализу подобности чланова ИО СПСа у Сомбору, нека то они сами учине (њихови су).

Има ту и ново име, име из наслова али шта ћеш, научили да имају свугде свог "лилића".

Све би било нормално и вероватно не би нико коментарисао састав ИО СПСа, када не би знали да се иза тога крије опет превара, хоће људи на изборе, пронашли по неког новог, по неког поштеног, (преплашеног) па када одраде свој посао, врате их назад у најамни рад. Онда они "паметни" из Пандорине кутије опет ће мислити и владати за Вас и за нас колико им буде воља.

Само овог пута неће ићи баш тако лако, нека ваших новина, телевизије и радија, народ ВАС већ добро зна.

Више се грађани не плаше ни радикала (по вашој наруџби), на које сте их током целих ових година усмеравали као против највећег непријатеља, више се они плаше ВАС и ваших превара.

Зар није нормално господо из информативног центра Сомбор, да објавите овај чланак, па ако некима не буде баш сасвим јасно о каквим аферама је наговештено у овом чланку, ми ћемо Вам то лепо објаснити, нормално уз потребну аргументацију и документацију, јер зна се шта је новинарска етика.

Уследећем броју: шта се још крије иза паравана?

ОПЕТ ЈОВО НАНОВО...

Оснивач и издавач: Др Војислав Шешел, Генерални директор: Александар Стефановић, Главни и одговорни уредник: Синиша Аксентијевић, Заменик главног и одговорног уредника: Петар Димовић, Редакција: Рајко Горановић, Момир Марковић, Мирослав Васиљевић, Наташа Јовановић, Јадранка Шешел, Дејан Анђус, Александар Вучић, Рајко Ђурђевић, Огњен Михајловић, Председник издавачког савета: Др Борђе Николић, Издавачки савет: Томислав Николић, Маја Гојковић, Аћим Вишњић, Драган Јовановић, Ранко Вујић, Драган Тодоровић, Драго Бакрач, Мирко Благојевић, Бранко Војница, Ратко Гонди, Милинко Газдић, др Никола Попашен, Стево Драгишић, Миодраг Ракић, Зоран Красић, Милован Радвановић, Јоргованка Тобаковић, Ратко Марчетић, Влада Башкот, Стеван Кесеић, Секретар редакције: Љиљана Миоковић.